

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΟΡΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 29

Η συνδρομή έτησια και προλαμβάνεται δια της 'Αθήνας και τών Παρισίων δραχμαίς 12, δια της 'Επιτομής δραχμαίς 15 και δια τών 'Εξωτερικών δραχμαίς 20.

Άγγλικα και αλβανόφωνα καταχωρίζονται επί της αλλοδαπίας επί 50 επί 10 αντίστοιχα ποσοστώσεως.

Δον Κιχώτος [Δημήτριος Ταγκόπουλος]

Το μοιραίον τέλος

Φαντασμαγορία ιλαροτραγική εις εικόνας τρεις.

Η σκηνή σύγχρονος ή μετά εκατόν έτη εν Αθήναις

Το Άστυ, Αθήνα

τμ. 4, τχ. 202 (6 Αυγούστου 1889), σ. 6

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟΝ ΤΕΛΟΣ

(Φαντασμαγορία Ιλαροτραγική εις εικόνας τρεῖς.
Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἢ μετὰ ἑκατὸν ἔτη ἐν Ἀθή-
ναις).

ΕΙΚΩΝ Α'

Παρὰ τὰς ὑπερείκτας τοῦ Ὑμητοῦ ὥρα 1 μ. μ. θερμοκρασία 45° R. τοὐλάχιστον. Ὁ κ. Δήμαρχος κατάκοπος καὶ κἀθιδρας ἐξετάζει μετὰ προτοχῆς τὴν κατάβητον ῥάβδον, κτυπῶν αὐτὴν βιαίως διὰ τῆς ρόδου τοῦ καὶ ἀναφωνῶν:

Κ' ἐδῶ ἀποτυχία! Φεῦ, τετέλεσται!...
Ἐσχά, ὡς κεφαλὴ συμβούλου μου, ἡ γῆ
Κωφεύει εἰς τῆς ράβδου μου τὴν δύναμιν...

(Μέτων ἐπ' ἄλλων σύντρος)

Καὶ τώρα τί νὰ κάμω ὁ ταλαίπωρος;
Νερό, νερό, ζητοῦν οἱ συμπολιταὶ μου
Καὶ δὲν ἔπαρχει ὕδωτος σταγῶν αὐτῆ
Καὶ τοῦ Ταντάλου χείρων εἶν' ἡ βιάσάνος —
Ἐκεῖνος κἂν ὁ δύσμοιρος τὸ ἐβλεπεν
Ἐνῶ αὐτοὶ φεῦ, μένον... τὸ φαντάζονται!
Εἰς μάτην τόσαι κόποι, τόσα ἐξοδα,
Εἰς μάτην τὰ ὄραματα τοῦ Γέροντα
Εἰς μάτην ἡ ρεαλμάκας καὶ ὁ θόρυβος
Εἰς μάτην τῆς Πεντέλης τὰ συμπόσια
Καὶ αἱ προπόσεις, κ' αἱ χαρμόσυνοι φωναὶ!
Εἰς μάτην οἱ παρασίτοι μου ἱψαλλοὶ:
• Καὶ ἄβελήεις χεῖρες, πεζεύεις καμαρόνεις
• Καὶ τὸ ράβδι σου ὅπου κτυπᾷς πηγάδα φανερώνεις!
Πηγὰδες; Φερνῆς νυκτὸς εἶν' ὄνειρον!
Οὔτε σταγόνα εὔρον κἂν, ὅπως πνιγῶ,
Πρὶν ἢ οἱ συμπολιταὶ μου μὲ πνιξῶσι!
Ἄλλοίμονον! αἱ ὕβρεις των κ' αἱ ἀπειλαί,
Κ' ἐδῶ ἀκόμη φθάνουν... αἶ, ἀκούσατε!

(Ἀκροῦμενος μετὰ προσοχῆς)

Βραγχναὶ φωναὶ ἐκ τοῦ ξηροῦ των λάρυγγας,
Ὡς βρυχηθμοὶ λεκίνης, ἐξερχόμεναι
Διὰ τὰ φοβερὰ μου προαγγέλλουσι:
— «Νερό! νερό! λαμὰ σαβαχθανῆ! Νερό,
• Γιατί μας ἐγκατέλιπες. Ἄς ὄψεται
• Ὁ αἷτιος αὐτῆς τῆς δυστυχίας μας!
• Ἄν πέσῃ εἰς τὰς χεῖράς μας, ἐχάθηκε!
• Ὡς τίγρεις, ὡς Καννίβαλοι, τὰς σάρκας του
• Μὲ τοὺς γαμφοὺς μας δυνακὰς θὰ στίξωμεν
• Καὶ μὲ τὸ ρέον αἷμά του, τὸ μιαιρόν,
• Τὴν ἄσβεστον μας δίψην θὰ κορέσωμεν!...
Κι' αὐτὴν τὴν ἀπειλὴν των οἱ ἀπάνθρωποι
Εἶν' ἱκανοὶ καθ' ὅλα νὰ τελέσωσι!...
Πῶς θὰ σωθῶ ἀπὸ αὐτούς; Πῶς θὰ... Μὰ τί;

(Ἐν ἀπογνώσει)

Μὴ εἶνε ἐπιάλης; Πῶς; κλονοῦμαι... ἄχ!
Μὲ φθάνουν!... νὰ! μὲ λύσαν με ἀρπάξουσι!
Δὲν βλέπω πλέον ἔχασα καὶ φῶς καὶ νοῦν...
Λίγο νερό! Δὲν εἶν' κανεὶς χριστιανὸς
Ψυχορραγοῦντα νὰ δροσίσῃ; Αἶ... κανεὶς;
Λίγο νερό... ἐχάθηκα... Τετέλεσται!

(Πέσσει λιπόθυμος).

ΕΙΚΩΝ Β'

Νεφὴ κοινοῦ βιαιῶς ἐκ τῆς πόλεως ὑφαιόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καλύ-
πτουν ὅλον τὸν ὄριζοντα καὶ καθιστοῦν ἀφανῆ τὸν ἐκτάθην κείμενον
κ. Δήμαρχον.

Χορὸς νεφῶν

(ᾄδων).

Πατήρ μας καὶ προστάτης μας, ὦ Δήμαρχε κλεινέ,
Σὺ εἶσαι καὶ τὴν ὑπάρξιν μόνον εἰς σὲ ὀφείλομεν
Καὶ δι' αὐτὸ ἐρχόμεθα σιμά σου, — μὰ τὸ ναι! —
Ὅπως ἡδέα ὄνειρα στὸν ὕπνον σ' ἀποστείλωμεν.
Μὲ τὰ μεγάλα ἔργα σου καὶ μὲ τὴν λεψυδρίαν
Ζωῶν μᾶς ἐξησφαλίσες μακρὰν καὶ τρισολβίαν!
Ἐλθέ μαζὶ μας! Μὲ αὐτὰ τὰ κοῦφά μας πτερὰ
Ψηλὰ εἰς χώρας δροσερὰς κ' εὐώδεις θὰ σὲ φέρωμεν,
Εἰς χώρας ὅπου ἡ τρυφὴ δεσπόζει κ' ἡ γοῶν
Καὶ ἀπὸ ἔλλειψιν νεροῦ ποπῶς δὲν ὑποφέρωμεν!
Ἐκεῖ θὰ ἔρῃς γῆν γόνιμον διὰ τὰ σχέδιά σου.
Κ' ἡμᾶς εἰς ὅλα εὐπειθεῖς, κ' εἰς ὅλα θαυμαστὰς μου!
Ἐλθέ μαζὶ μας! Ἀπελθε μακρὰν τῆς Κευροπίας
Καὶ τῆς εὐφύρου ἀρχῆς νῦν... Νεμελικοκυρίας!

(Ἀπάγουσι μετ' ἑαυτῶν εἰς τὰ ὄρη τὸν κ. Δήμαρχον. Ὁ σκηνικός διά-
κοσμος αὐτῆς τῆς εἰκόνας ἀφίεται εἰς τὴν καλαισθησίαν τοῦ ἱμνησα-
ρίου, ὅστις ἔ' ἀναλάβῃ τὴν ἐπι σκηνῆς διδασκαλίαν τῆς παρούσης φαν-
τασμαγορίας).

ΕΙΚΩΝ Γ'

Ὅλ' ἡ παρὰ τὰς ὑπερείκτας τοῦ Ὑμητοῦ πεδιάς κατάμεστος πολιτῶν.
Τρέχουν, ἔρευνοῦν, φωνάζουν, ἀπειλοῦν, ὀβρίζουν. Νομίζει τις, ὅτι ἡ
ἔρημος καὶ φαλακρὰ πεδιάς μεταβλήθη εἰς θηροτρόφον δάσος τῆς
Ἀμερικής.

Χορὸς πολιτῶν

Ποῦ εἶν' ὁ Δήμαρχός μας; Ποῦν' κρυμμένος, ποῦ;
Τρεῖς ὥρας τὸν ζητοῦμεν, τώρα, τρεῖς,
Κι' ἀδύνατον ἐστὶν ἂν τὸν εὐρωμεν!
Τὰς βρύσεις, τὰς πηγὰς, τὰ ξεροπήγαδα,
Τὰς ὑπονύμους βλακὰς, τὰς δεξαμενὰς
Κι' ὅπου αὐτὸς συχνάζει ἔρευνησάμεν.
Τὸν Σούλην καὶ τοὺς ἄλλους ἐρωτήσαμεν
Πλὴν πουθενὰ δὲν ἦτο δὲν τὸ εἶδέ τις!
Ποῦ εἶν' ὁ Δήμαρχός μας; Ποῦν' κρυμμένος; ..

Χορὸς νεφῶν

(ἀοράτων ἐν αὐτῇ τῇ εἰκόνι).

Αἶ,

Εἰς μάτην φωνασκεῖτε, ὦ κρυμμάουθοι!
Εἰς τ' ἀπαλὰ πτερὰ μας ὁ τοῖσπόθητος
Ἐξηπλωμένος τώρα ἀναπαύεται!
Ὁ Δήμαρχός σας, Δήμαρχός μας ἔγεινε
Κ' ἐν μέσῳ ἡμῶν μένει ἀερθεχτῶν,
Ἄφρου χολῆν καὶ ὄξος τὸν ποτίσαστε
Δι' ὅσα φεῦ, πρὸς χάριν σας ἐμόχθησε!...
Λυπεῖσθε, αἶ; Σεῖς πταίετε...

Χορὸς πολιτῶν

(Ὡς διὰ μαγείας κατευναζόμενος καὶ ἔθῳν ἐκετηρίους χεῖρας).
Ἐσώθημεν!

Λὸν Κιχῶνος